

най-желаната и най-примамлива перспектива. Отъ друга страна, бѣше ни омръзнало да стоимъ предъ Одринъ. Другаде — може би гарнизонъ, може би въ сражение, но да заминемъ, да настѣпи нѣкаква промѣна поне.

Рано на другия день нашата дружина бѣше построена извънъ село, предъ калния, черенъ пѣть, който прекосваше посърналото поле — пѣтя за Лозенградъ. Чакаме само заповѣдь да тръгнемъ. Изведнѣжъ настѣпи нѣкаква тревога. Въ щаба получили съобщение, че турцитѣ настѣпватъ отъ крепостъта. Единъ малкъ кавалерийски разездъ бързо отиваше по посока на Кара-Юсуфъ. И ние изново се обръщаме пакъ на югъ, къмъ Одринъ. Предъ насъ сѣ пакъ далечнитѣ, тъмни могили на фортоветѣ и високиятъ страховитъ гребенъ на Айвазъ-баба, но по-зловещи, по-страшни сега. Каточе неизвестността на толкова дни и ноци се разрешаваше едвамъ сега. Ние бѣхме предъ единъ бой само нѣколко минути преди заминаването си.

Но и това излѣзе една излишна тревога. Кавалериститѣ се завърнаха. Никакво настѣпление нѣма. Патрулитѣ погрѣшно донесли за това, заблудени отъ показанията на селяни.

Отново се обръщаме съ лицето си къмъ изтокъ. Първитѣ редове на колоната вече поематъ пѣтя за Лозенградъ. Ние чакаме реда си. Неочаквано предъ насъ се спиратъ